

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

„Personalitatea socială“

În luminoasă expunere a principiilor «Serviciului Social», făcută în ședința Comitetului central al «Astrei» în care s'a inaugurat solemn colaborarea acestor două instituții, dl prof. D. Gusti a formulat ca ideal al educației în ce privește pe individ: formarea personalității sociale.

Termenul acesta e cât se poate de nimerit pentru a exprima idealul de totdeauna al educației creștine, concepția creștinismului despre omul așa cum trebuie să fie.

Cum bine a accentuat dl prof. D. Gusti, formarea personalității sociale e singura soluție ce armonizează socialul cu individualul, cu salvarea și promovarea amândouora. Câtă vreme individualismul anarhic (liberalism, democrație) destramă ordinea și dreptatea socială și aduce prin aceasta suferințe nesfârșite peste toți indivizii mai slab înzestrați, iar colectivismul de stat sau de clasă anulează și sacrifică persoana, concepția personalității sociale preconizează o cât mai puternică dezvoltare a facultăților personale, dar nu în direcție centrifugală, nu pentru scopuri egoiste, ci pentru crearea de valori morale și materiale în favorul obștei. O societate nu trebuie să se teamă de-a avea personalități puternice, ca intelect, voință, simțire, pentru că numai unde există astfel de personalități se produce o înălțare de suflet, o dinamizare generală, numai acolo nu e amorțeală și deședere în formalism. Cu o condiție însă: personalitatea să nu urmărească scopuri egoiste, ci să-și conceapă viața ca o misiune în slujba societății.

Se vedește și aci că extremele se ating și se înrudesc. Individualismul și colectivismul născute una din reacțiune față de cealaltă, duc în definitiv la același rezultat: la secătuirea puterii și a fericirii personale și la dezechilibrul social.

Constatăm așadar și în acest sector al vieții o întoarcere spre creștinism, o recunoaștere târzie măcar a genialității concepției creștine.

Întoarcerea aceasta în sectorul raporturilor dintre individ și societate e un fenomen ce se produce și pe planul înalt filozofic. Filozofia contemporană, așa zisă existențială, a descoperit, ceea ce creștinismul a știut totdeauna, că singularitatea eului nu e un fapt primordial și normal, ci numai efectul bolnav al unui act păcătos: al închiderii sale de către un «tu». De viața completă a eului, de constituția lui ține legătura cu un «tu» egal întru toate cu sine însuși. De altfel nici în cea mai exagerată singularitate eul nu se poate desface total de legăturile cu alți oameni; aceștia îl urmăresc fără încetare, îi chinuiesc gândurile, îi biciuiesc ambițiile. E nefericit însă pentru că a transformat legăturile de iubire între el și semenii — așa cum trebuie să fie —

în legături de concurență ambițioasă, de adversitate, pentru că vrea să se ridice peste ceilalți, să-și aservească, să-i reducă la nivelul unor obiecte, în loc să-i primească așa cum sunt, ființe de valoare egală, cărora numai servindu-le benevol poți fi fericit și le poți face să-ți servească cu aceeași bunăvoință și iubire. Ne arată de altfel și constituția noastră de ființe vorbitoare, ce nu putem trăi fără să vorbim, fără să comunicăm altora sentimentele noastre, că esența noastră este relația între «eu» și «tu». (Despre aceste lucruri a se vedea cartea frumoasă: F. Ebner, Das Wort und die geistigen Realitäten, Regensburg 1921).

Creștinismul are chiar la baza sa, în persoana lui Isus Hristos, care cu cât a fost mai mare ca personalitate cu atât s'a jertfit mai total pentru oameni, o pildă a personalității sociale, pe care membrii lui s'au silit să o imite în toate veacurile. Iar învățătura creștină despre virtuțile morale ce trebuie să și le dobândească orice om: iubire, milă, muncă, smerenie, ne dă cea mai sublimă pedagogie în vederea formării personalității sociale.

Ne pare bine că lumea se întoarce la concepția creștină despre

creșterea omului. Dar trebuie să i se spună dela început, pentru a o feri de alte osteneți sterile: nu există altă metodă pentru o astfel de creștere decât cea creștină, a întăririi omului în virtuțile aspre ale moralei creștine. Pentru că să se știe: omul e slăbit de un păcat strămoșesc până în adâncurile firii sale. De aceea nu ușor poți face din el o personalitate socială, altruistă și nobilă. Trebuie lucrat aci nu cu biete argumente terestre, oricât s'ar prezenta ele cu girul științei exacte, ci cu puterile credinței, cu argumentele ei. Dacă n'ai reușit să-l faci pe om credincios, să-l faci să știe că nu numai viața lui pământească depinde de purtarea lui, ci și cea veșnică — adică dacă nu l-ai convins despre existența vieții de veci — nici o putere și nici un argument nu va fi în stare să-l facă să ia asupra sa oboșelile, privațiunile și eforturile, fără de cari nu se pot dobândi și păstra marile virtuți creștine.

Iată de ce «Serviciul Social» pornind la lucru cu astfel de idealuri, înțelege, cum a spus dl profesor D. Gusti, să dea o atențiune covârșitoare credinței. Și iată de ce rolul preotului, mai mult decât al medicului și al economistului, cari nu pot da sufletului nici un dinamism, este în «Serviciul Social» un rol de frunte. Cu ajutorul lui Dumnezeu și cu o bună înțelegere generală, el va trebui să aducă roadele așteptate. D. S.

Lui și mai ales asupra atotslăvitei Lui învieri, și apoi a te ruga cu căldură cel puțin tot pe atâta timp, este a te ridica dintr'odată duhovnicește în orizontul de lumină al veșniciei. Meditația stăruitoare este scânteia care aprinde în suflet flacăra unei involburate iubiri de marea și dumnezească operă săvârșită pentru omenire de Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Iar rugăciunea ne pune în legătură directă și imediată cu Acela cu care avem să ne incorporăm, să ne identificăm, să ne integrăm. «Stăruieți în rugăciune, veghiați în ea cu mulțumire» (Col. 4, 2), ne îndeamnă glasul întemnițatului din Roma. Preotul în împlinirea sacerdoțiului său nu atinge sublimul decât atunci când în-genunchiat se roagă Celui ce l-a chemat la sacerdoțiu. O preoție vrednică nu se poate concepe fără rugăciune; fiindcă rugăciunea este actul interior prin care preotul își însușește energiile spirituale indispensabile împlinirii apostoliei lui. Rugându-ne, descoperim cu o sfântă surprindere că Dumnezeu este în noi și noi în El; că sufletul nostru este altarul tainic în care prezența lui Dumnezeu încețază de a fi o simplă vorbă, ea fiind o îmbucurătoare realitate. Rugăciunea dar este mijlocul care asigură preotului «cetățenia cerului» (Filip. 3, 2), singura cetățenie la care are el dreptul. De aceea rugăciunea nu poate să fie pentru el numai o obligațiune de tagmă, o îndatorire de rasă, ci ea trebuie să-i fie pâinea duhovnicească cea de toate zilele, alimentul ceresc, mana sfântă din care are a se hrăni din plin.

Rostul preotului în mijlocul credincioșilor săi este de a face pe aceștia să nu mai privească lumea decât prin optica divină a Duhului sfânt. Pentru a realiza acest imperativ al misiunii sale, sfîntenia personală dobândită prin neîntrerupta sa comuniune cu cerul, îi este categoric reclamată. «Pe Mine însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr» (Ioan 17, 19), zice Mântuitorul. Puterea sfînteniei personale influențează pe credincios mai mult decât orice lucrare a preotului. Pentru că acela care este chemat să conducă pe oameni la Dumnezeu, trebuie să fie el însuși unit cu Dumnezeu. Un credincios care știe că preotul lui nu numai predică, ci și trăiește viața divină, este minunat stimulat pentru a face la fel. Deci el permanent trebuie să-și aducă aminte de obligațiile sale sacerdotale. În acest scop meditația frecventă asupra preoției și în particular asupra înaltei datorii de a jertfi pe Domnul (Sf. liturghie) și de a împăca pe păcătoși cu Dumnezeu, trebuie să-i fie speciala lui îndelungă. Dacă se va sili să-și amintească neconștient că el «este chemat să cheltuiască și să se cheltuiască în slujba Domnului» (2 Cor. 12, 15) și numai în această slujbă, viața lui de curățenie lăuntrică va crește și se va înmulți, iar influența ei în grabă se va

Viața lăuntrică a preotului

Celce a fost învrednicit de marea și sublima chemare a preoției, este fără îndoială conștient de înalta sa menire în lume, acea de mijlocitor între om și Dumnezeu și de chivernisitor al Tainelor Lui. Nici-o altă misiune nu poate să ridice o creatură la o demnitate atât de supraomenească și atât de incomparabilă. Pentru a fi însă într'adevăr vrednic de o așa chemare, preotul trebuie să aibă fără încetare prezentă în fața ochilor săi sufletești această eminentă demnitate. Viața lăuntrică a preotului, adică practica continuă și permanentă a unei puternice trăiri de sfîntenie și de puritate interioară, este mijlocul infailibil care-i asigură demnitatea cerută de preoție. Și care este și mai precis această viață lăuntrică a preotului? Este — după așa de cunoscuta expresie a Sf. apostol Pavel — viața lui «în Hristos». În teologia paulină această expresie — «*ἐν Χριστῷ*» — ocupă un loc central. Ea este vatra de adevăr din care izvoresc infinitele energii de spiritualitate ale marelui apostol al neamurilor. Întreaga lui muncă de evanghelizare «cu vreme și fără vreme», experiențele lui mistice, ca și pătrunderea lui în cele mai tainice mistere ale vieții înduhovnicite, toate țâșnesc din fuziunea ontologică a vieții lui lăuntrice cu viața lui Hristos. «Nu

mai sunt eu cel care trăiesc, ci Hristos trăiește în mine», (Gal. 2, 20). «În Hristos», deci, este sfera în care preotul trebuie să se plaseze cu întreaga lui existență. Hristos cel preamărit prin strălucita înviere, este oceanul ființei divine în care preotul trebuie să se scufunde în întregime. «În Hristos» preoția găsește unica și cea mai înaltă interpretare a ei, cea mai sublimă împlinire a ei. «În Hristos» pentru preot trebuie să fie stabilirea unei realități care «există prin trăire»; căci preoția nu poate fi împlinită decât prin această trăire «în El» (I Ioan 5, 20) cum zice apostolul cel iubit al Domnului. A fi «în Hristos» înseamnă a fi «o făptură nouă» (Filip. 4, 13), care «poate totul» pentru Biserica lui Hristos, fiindcă «Hristos este cel care-l întărește» (Filip. 3, 20).

Cheia de boltă a vieții «în Hristos», sâmburele central al unei puternice trăiri lăuntrice, care situează sufletul în plin centru al atenției divine, are o îndoită înfățișare: meditația și rugăciunea. Acestea două sânt plămânul de respirație al sfînteniei, purității, curățeniei. A medita zilnic — minimum o jumătate de oră — asupra minunii celei nepătrunse de minte a întrupării Fiului lui Dumnezeu, asupra adevărurilor veșnice ale propovăduirii Lui, asupra patimilor crucii

transmite și asupra acelor care au fost încredințați îndrumării lui spirituale.

Preotul poate fi împodobit cu alese și multe calități. Dar de-i va lipsi una singură, *«viața de sfințenie personală»*, puțin folosește.

Mântuitorul nostru Isus Hristos, într-unul din momentele solemne ale vieții Lui pământești, adresându-se apostolilor Săi, le-a zis: «Eu sunt vița, voi mlădițele»; cuvinte pe cât de mișcătoare pe atât de expresive, prin cari voia a-i face să înțeleagă, că toată viața și sfințenia viței trebuie să treacă în mlădițe, pentru ca ei să rămână vrednici de El, vii și rodnici ca El.

Deci deviza de totdeauna a preotului este: *«în Hristos»*.

Mirfield-Anglia, Ianuarie 1939.

Preot D. Veștemean

Guvernul României este remaniat

In noul guvern, prezidat tot de I. P. S. Sa patriarhul Miron, sânt chemate la acțiunea de guvernare persoane care fac parte din forurile de conducere ale «Frontului Renașterii Naționale». S'a căutat ca Ardealul să fie larg reprezentat în noul guvern, în care au intrat dnii: Silviu Dragomir ministru de stat, la minorități; N. Zigre ministrul cultelor și artelor; Traian Pop ministru de stat; Mihai Șerban subsecretar de stat la agricultură și domenii; Coriolan Băran subsecretar de stat al afacerilor străine; Victor Jinga subsecretar de stat la economia națională.

Vicepreședinte al consiliului de miniștri și ministrul internelor și ad interim al apărării naționale este dl Armand Călinescu. Noul ministru al agriculturii și domeniilor e dl prof. N. Cornățeanu. Ministrul înzestrării dl V. Slăvescu, de finanțe dl Mitiță Constantinescu. S'au retras 5 miniștri: dnii Ionescu Șisești, Cancicov, general Ciupercă, gen. Iacobici și P. S. Episcop Nicolae Colan. Ceilalți membri și-au reocupat posturile.

Odată cu constituirea noului guvern s'au întregit și locurile devenite vacante prin demisia unor rezidenți regali. Dnii general Danila Papp și Al. Marta își mențin locurile.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

* FOIȘOARA *

Credință și faptă

(4) de Prof. Gh. Maior, profesor (Sfârșit)

Iată, iubii ascultători, ce ar aduce și azi pe pământ sfânta credință creștină, dacă am aprinde-o dela flacăra Duhului dumnezeesc și dacă am face poruncile ei.

Am simți în fiecare clipă și fiecare din noi, că avem un tată, care ne vede și știe tot ce cugetăm, ce vorbim, ce facem, bun, îndelung răbdător, iertător, purtător de grije, darnic. Și n'am putea face nimic fără să ne gândim la el. Ochii sufletești ai fiecăruia ar fi spre El și ar sorbi aceeași binecuvântare și privind ochii am simți în adevăr că suntem frați și oameni, mai ales oameni slabi, neputincioși, toți cu păcate și am fi mai buni, mai îngăduitori unii față de alții. Câte năcazuri nu s'ar imputina dacă am simți numai acestea.

Am cunoaște, că tot ce e pe lume e bunul lui Dumnezeu și noi nu suntem decât bieți chivernisitori, niște administratori, cari avem să ne dăm seamă cum am folosit și întrebuințat bunurile lui Dumnezeu. Și atunci toată zdroaba noastră după averi, capital, exploatare ar lua un caracter de dreptate, de blândete, de considerație.

În mijlocul crizei, în loc de văicăreală fără rost și în loc de a bate apa în piua, am vedea făcându-și loc nădejdea

Starea sănătății poporului nostru

Despre starea sănătății poporului nostru s'a vorbit și s'a scris mult. S'au făcut anchete și statistice. Au apărut articole și broșuri. Toate în tonuri grave și alarmante. Amintim doar monografia serios documentată a dlui Dr. Gh. Banu, apărută în editura Fundațiilor Regale. Dar nimeni nu se speria și nu se mișca nici în fața celor mai grozave documente și statistice. Vaetul suferințelor neamului și strigătul de alarmă în fața prăpădului suna mai mult în pustiu.

De altfel nu se ridicau decât voci răslețe. Doar cercetările monografice ale echipelor studențești adunau metodic material documentar asupra vieții satelor, deci și asupra stării sanitare. Și poate aceste rezultate au grăit mai răspicat, determinând acțiunea sanitară de azi. În sfârșit nouii conducători ai țării au auzit, au cercetat și s'au înduioșat de atâtea jale, și au pornit o viguroasă acțiune sanitară la sate. Dacă nu se schimba mentalitatea democratică, desigur că primejdia avea să se întindă nestingherită.

Așa dar starea sanitară și igienică a oamenilor dela sate e cu totul de plâns. Și dacă ne gândim la toate progresele medicinei moderne, mizeria sanitară a satelor ne apare și mai grozavă, iar indiferența conducătorilor din trecut, dela ministru până la preot și învățător, ne apare cu totul condamnată, dacă nu chiar criminală. Căci pentru starea aceasta a sănătății sătenilor, cu atâtea procente de tuberculoși și sifilitici și cu atâtea tineri piperniciți, neapți pentru serviciul militar, cu atâtea mortalitate infantilă și cu atâtea oameni morți cu zile, — pentru această jalnică situație sântem cu toții răspunzători în fața lui Dumnezeu și a lumii civilizate. Nimeni n'are nici-o scuză, căci nimeni n'a făcut nimic pentru sănătatea satelor în locul în care era pus.

Dar mai ales medicinei circumscripțiilor sătești, preoții și învățătorii, au mare vină în privința aceasta. Acești trei conducători ai satelor, prin situația și misiunea lor au cea mai mare răspundere dacă starea sănătății sătenilor noștri a ajuns așa de alarmantă. Căci ca medicul rural, ca preotul și ca învățătorul, nimeni nu cunoaște mai bine răul care se întindea în lumea satelor.

Preotul și sănătatea poporului

Medicul însă abia dacă își făcea apariția în sate odată, de două ori pe lună. Și atunci în grabă trecea pela primărie, scria ceva într-o condică, vizita un bolnav, doi, dacă-i ieșiau în cale și pleca mai departe. Să nu ni se spună că medicul de circumscripție are prea multe comune cu prea mulți locuitori. Nu ne gândim la ce n'ar fi putut să facă medicul rural, ci ne gândim cu revoltă la ce n'a vrut să facă din indiferență sau chiulangeală democratică și birocratică. Cunoaștem lumea satelor și activitatea multor medici rurali și știm ce spunem. Afară de rare excepții, medicii rurali n'au făcut nimic pentru misiunea lor de apărători plătiți ai sănătății poporului. N'au făcut decât să completeze unele registre. Nici măcar n'au dat alarma, căci de fapt nici ei nu cunoșteau bine grava stare sanitară dela sate. N'au făcut nimic, pentru că ceea ce totuș au făcut medicii rurali, e nimic față de ceea ce puteau și trebuiau să facă pentru sănătatea poporului nostru.

Că n'au avut medicamente și dispensarii? Această e scuza celor ce n'au vrut să muncească. Căci chiar dacă în domeniul curativ n'ar fi putut face mult, în domeniul luptei medicale preventive ei ar fi putut face totul. Și asta ar fi fost enorm de mult. Dar ei n'au cercetat, n'au sfătuit, n'au luminat, n'au intervenit din casă în casă cu dragostea de a face binele, când la fiecare pas erau atâtea nevoi și atâtea dureri. Iar când i-au chemat oamenii necăjiți, ei au cerut onorarii atât de mari pentru punge săraca a țărănilor, încât nu mai putea nimeni să se adreseze medicilor. Ci bieții oameni preferau să alerge la babe, la descânțete și vrăjitorii.

Iată vina medicilor rurali cari se simțeau cu totul rău în lumea satelor, fără distracțiile dela oraș. Această mentalitate de exilați, veșnic nemulțumiți, e una din marile cauze ale prăpădului sanitar la sate. Medicii rurali n'au cunoscut dragostea pentru marea lor misiune în mijlocul poporului nostru. Parcă ar fi fost din altă țară, din alt neam, aduși cu sila la sate. Excepțiile au fost rare.

După medicul rural, preotul și învățătorul poartă și ei la rândul lor vină pentru înrăutățirea sănătății poporului. Dacă medicul de circumscripție nu și-a

făcut datoria cum trebuia, de vină e și preotul și învățătorul că nu i-au cerut-o și nu i-au impus-o ei prin toate mijloacele legale. Și dacă medicul nu cunoștea grava stare sanitară a satului, din pricină că el trecea rar și în fuga automobilului, apoi preotul și învățătorul puteau s'o cunoască bine și deci puteau să alarmeze pe medic. Preotul trece zilnic prin casele sătenilor. Le vede viața, necazurile și lipsurile, boalele, ignoranța și superstițiile.

Sânt atâtea suferințe care așteaptă alinare, sânt atâtea boli care mocnesc în popor, dela cele mai ușoare până la cele mai complicate. Toate rod pe încetul în trupul țărănilor noștri sub cămașa grozavă a resemnării, a ignoranței și a superstițiilor de tot felul. Și toate acestea așteaptă Samarineanul milostiv, care să le vadă, să le cerceteze, să le aline și să le tămăduiască. Și toate aceste suferințe gem sub ochii preotului... Pilda Samarineanului milostiv! Oare cum putem trece nepăsători pe lângă atâtea suferințe?

Ce-ar putea face preotul? Aceea ce a făcut Samarineanul milostiv cu cel căzut între tâlhari. Mai întâi l-a cercetat, i-a spălat rănilor și i-le-a legat. Apoi l-a pus pe asinul său și l-a dus la o casă de oaspeți spre îngrijire. Oare nu este aici un întreg program de lucru sanitar pentru preot? Ba da. Și noi îl vom desvolta în cele ce urmează. Căci credem că Mântuitorul a spus pilda cu Samarineanul milostiv pentru oameni și mai ales pentru noi preoții, și nu pentru îngerii din cer.

Deocamdată vorbind despre starea sănătății poporului nostru, vom spune că preotul n'are nevoie de studii și statistice spre a se documenta. Documentele vii stau mereu sub ochii lui. Zilnic întâlnește câte-un bolnav, câte-o nepricepere, câte-o superstiție dăunătoare. Trebuie doar să-și deschidă ochii inimii și ai milei, ca văzând într-adevăr să vadă tot răul care trebuie îndreptat, și auzind într-adevăr să audă toate văetele pe lângă care trece.

Cu un cuvânt trebuie doar ca preotul să fie adevărat părinte, cu inimă și ochi de părinte, cu durere și interes de părinte. Totul se reduce pentru preot la a fi părinte, așa cum îl numește și îl vrea poporul, și misiunea și Stăpânul lui. Vom continua oare să părem uneori părinți vitregi?...

Pr. Nicolae Vonica

de mai bine, am vedea pe oameni încrezându-se și cerând și ajutorul lui Dumnezeu, cum numai pe al experților, am vedea o cuminție în risipirea, — nu zic pe lucruri fără rost —, ci pe lucruri, cari s'ar putea amana, am vedea mai multă milă și iubire de oameni din cele mai mici și până la cele mai mari lucruri și dela cei mai mici până la cei mai mari oameni. Ceice nu simt criza și-ar ascunde cu decență belșugul, nu de frică, ci pentru că să nu facă pe fratele lui din suferință să suferi și mai mult.

În ce privește lucrul, n'ar lucra ca pentru oameni, ci ca pentru Domnul, cum spune sfântul apostol, deci nici sabotând, nici exploatand fără milă. Ai face lucru, care să înfrunte veacurile, cum sunt catedralele cele mari, în cari oameni au zidit ceva din sufletul lor, ca meșterul Manole pe soția sa iubită. N'am vedea goana după câștig de astăzi, care-i îndeamnă să facă zi de zi lucru tot mai rău, mai puțin durabil, crezând, că astfel poate dobândi mai mult.

În ce privește raportul dintre oameni, cu drept cuvânt s'ar putea numi „frați” și „sfinți”. Nu s'ar trufi unul față de altul și nu ar socoti, că unul e mai de preț ca altul, ci fiecare ar zice: „Acesta e lucrul și funcția pe care mi-a dat-o Dumnezeu s'o fac pe lume, îl voi face cu tot sufletul meu; celuilalt i s'a dat altul și poate mai greu ca al meu”. Căci poate să zică degetul: „unghe, tu ești mică și neînsemnată și stai urât pe mâna mea, te dispre-

țulesc, te lapăd?” Sau, poate să zică capul: „limbă sau gene, nu am lipsă de voi; eu sunt totul?” Așa creștinul nu se poate trufi asupra semenului său, căruia Dumnezeu i-a hărăzit pe lume să facă un lucru mai modest. Dar la fel, nu poate spune unghia, limba, genele fără noi e vai de voi degete, cap, ochi, deci noi suntem cât voi și fără noi n'ați însemna nimic. De aceea creștinismul dreptmăritor învață că fiecare din noi, fie mare, fie mic, e necesar și folositor lucrul lui pentru împărăția lui Dumnezeu, și societatea, biserica, îl sprijinește să-și întărească puterile sufletului fiecare fiu și cere fiecăruia să o ajute în tendințele ei. Cât bine, câtă binecuvântare nu s'ar revărsa asupra lumii, dacă toți creștinii ar cugeta, ar simți și ar lucra așa!

Și ce binefacere, ce lumină nouă, ce căldură, ce fericire om și în fiecare clipă a vieții și-ar da aminte, că despre tot ce cugetă, simte, voiește, cuvintează și face, va avea să-și dea seamă în fața judecății universale, care va veni cu siguranță, care trebuie să vie! Nimic, nimic, chiar nimic nu se pierde pe această lume, nici când e vorba de gânduri sau acte de ale sufletului! Toate se păstrează și se adună ca dovezi pentru noi sau împotriva noastră la ziua cea mare. Vai de celce va avea mai multe împotriva sa!

Iată numai câteva din urmările, din binefacerile, din puterile credinței creștine.

Ca să vedem răsărind pe pământ asemenea fapte, asemenea viețuire, în cre-

dința creștină nu e iertat să amestecăm credințe omenești, nici să ne uităm cu un ochiu la cele dumnezeiești și cu altul la cele omenești sau chiar diavolești. Viața creștinului adevărat e viață sinceră, pentru că credința lui e sinceră; e viață întreagă pentru că primește să aprindă credința întreagă, primind toate învățăturile câte ni le-a descoperit bunul Dumnezeu și ni le împărtășește prin marea noastră bună și sfântă: biserica, de care noastră conținem, știind că nu caută ale sale, ci luptă pentru mântuirea lui și întemeierea împărăției lui Dumnezeu, care împărăție nu se zidește după modelul celorce le avem în lumea aceasta. Și viața lui, a creștinului adevărat, e viață tare și sfântă, pentru că tare e credința lui și statornică în faptele ei. Și viața lui e viață adevărată pentru că credința e vie și lucrătoare de fericire și pe seama lui și pe a altuia, bine știind, că nu poate exista fericire pentru sine numai, dacă nu lucrează și ajută și fericirea altora. Iată toate atârna dela credința noastră.

Dacă azi e secetă de fapte mari, de oameni mari, de entuziasm, de bine, e dintr-o mare cauză: am lăsat să se stingă credința adevărată și am pus în locul ei păreri omenești, dorințe și ambiții pământești și cu credințe iscodite de oameni după pofta inimii. Așa se întâmplă că deși ne lăudăm, că suntem creștini, ne lipsește și cugetul și simțirea și faptele creștinești. Am ajuns să mărturisim cu buzele simbolul credinței, să arătăm cu bogăție de

Serviciul Social și Asociațiunea culturală „Astra“

La Sibiu s'a întrunit, în 29 Ianuarie 1939, comitetul central al „Asociațiunii „Astra“, într-o ședință, de caracter solemn, la care, invitat de Asociațiune, a participat dl ministru D. Gusti, președintele Serviciului Social, spre a consfinți *incadrarea Asociațiunii* în opera ocrotită și îndrumată de Suveran prin legea Serviciului Social, — și anume pentru Ținuturile *Timiș, Someș și Mureș*.

Ședința a fost onorată cu prezența I. P. S. Sale mitropolitului *Nicolae* al Ardealului, luând parte și alți numeroși membri ai Comitetului central. Din partea Serviciului Social a mai participat dl Octavian Neamțu, secretarul general.

Dl profesor *Iuliu Moldovan*, președinte al Asociației, în cuvântarea sa aduce mulțumiri dlui D. Gusti pentru distincția acordată „Astrei“, oferindu-i îndreptățirea de a aplica legea Serviciului Social în Ardeal și Banat. Prin stăruința dlui D. Gusti s'a înfiptuit o singură organizație culturală pentru aceste ținuturi ale țării.

Răspunde dl ministru D. Gusti, desvoltând concepția și mijloacele de lucrare ale Serviciului Social. Asociațiunea, moștenire a mitropolitului Șaguna, intră astăzi într-o nouă epocă, păstrând totuși temelul pe care s'a înălțat: stăpânirea culturalului asupra politicului, care e socotit în funcție de suferințe, dovedindu-se astfel acordul deplin al celor două instituții. Dl ministru citește apoi hotărârea prin care sânt numiți conducători ai Serviciului Social pentru Ardeal și Banat, și adică: Pentru Ținutul Someș dl profesor *Iuliu Hăteganu* director, dl *Dr. I. Moga* inspector; la Ținutul Mureș dl *Dr. Gh. Preda* director, dl *Dr. I. Stoichița* inspector; în Ținutul Timiș dl *Sabin Evușianu* director, dl prof. *I. Topliceanu* inspector. Dl prof. I. Gusti încheie cuvântarea citând dintr-o vorbire a I. P. Sfințitului mitropolit *Nicolae*, care susține de asemenea că suferințele trebuie să domine în toate împrejurările vieții.

A luat apoi cuvântul I. P. S. Sa mitropolitul *Nicolae*, accentuând rolul pe care biserica l-a avut ca leagăn al Astrei și în toate momentele hotărâtoare ale vieții ei. E firesc deci ca nici acum, când se face încadrarea Astrei în Serviciul social, Biserica să nu lipsească. O deosebită satisfacție încearcă I. P. S. Sa constatând că dl prof. D. Gusti a respectat în legea Serviciului social glorioasa tradiție a Astrei și

strădanile trecutului ei. Aduce de aceea mulțumiri președintelui Serviciului social și făgăduiește că Astra va fi demnă de încrederea ce i se arată. Intelectualitatea ardeleană a fost totdeauna expresia țărânilor. Prin Astra ea s'a îndreptat totdeauna spre izvoarele de energie ale neamului cu dragoste și avânt. Prin noul program al dlui profesor Gusti acțiunea Astrei va putea fi intensificată și sistematizată. I. P. S. mitropolit subliniază importanța istorică a momentului cultural prin care trecem: înfrățirea românilor de pretutindeni prin colaborarea culturală. Dacă nici această eroică strădanie nu va reuși, Dumnezeu care a fost totdeauna protectorul neamului nostru ne va încerca desigur din nou cu grele suferințe asemenea faurului care își călește în flăcări fierul înroșit.

I. P. S. mitropolit încheie binecuvântând în numele celor două biserici surori opera culturală ce s'a încheiat acum. —

La sfârșitul ședinței s'a trimis M. Sale Regelui următoarea telegramă:

Comitetul central al Astrei, întrunit în ședința cinstită cu participarea I. P. S. Sale mitropolitului Ardealului și cu prezența dlui președinte al Serviciului Social ministru *Dimitrie Gusti*, roagă respectuos ca M. Voastră să binevoiască a primi asigurarea profundului și nestrămutatului devotament ca și a hotărârei de a contribui cu toată munca sa la realizarea mărețului plan de ridicare a neamului românesc prin Serviciul social, operă patronată și îndrumată de ocrotitorul gând al Majestății Voastre.

Președintele Astrei:
Dr. MOLDOVAN

În seara zilei dl profesor D. Gusti a fost sărbătorit de Comitetul Asociațiunii printr-o masă, la care a luat parte și I. P. S. mitropolit. S'au rostit vorbiri: pentru Suveran, pentru capii bisericești și pentru cel sărbătorit.

Comunicat

Datele cerute prin Circulara cu Nr. 10.479/938, în chestia sectarilor nu le-am primit dela toate parohiile.

Oficiile parohiale în restanță cu aceste date sunt îndrumate să raporteze de urgență.

Consiliul Arhiepiscopesc

cuvinte alese, chiar să paradăm cu credința creștină, dar nu iese din inimă; acolo nu simțim ca Luca și Cleopa „arzând“; avem o credință moartă; înlăuntrul nostru, acolo în afunzimile tănuite ale lui, pe vatra sufletului aprinde focul și pune miresme credințe streine de Dumnezeu și de legea Lui sfântă, și din aceste credințe răsar faptele noastre, și ne mirăm apoi că e rău și ne plângem; din credința creștină am făcut ceva pentru preoți, ceva ce să stea în biserică și între tablele evangheliei, ceva ce e pentru dumineci și sărbători, o simplă halnă, în cuprinsul căreia nu se găsește decât un băț, ca să o ție să nu se cocoloșească. Cu alte cuvinte suntem vulturi, cu aripile tăiate. Cum e credința noastră, așa și faptele noastre și cum facem noi oamenilor, asemenea și ei nouă.

Și nimic nu se poate face mare, tralnic, fericitor, fără o puternică credință adevărată creștinească, din care ca niște rămurile să răsără celelalte credințe cari să poarte flori: arta, — frunze: fapte mai mărunte de fiecare zi, și roade: viața cea nouă, împărăția lui Dumnezeu, raiul pe pământ!

N'am voit anume să vă vorbesc despre folosul și roadele credinții noastre pentru viața de veci. Eu m'am gândit numai la binele ce-l revărsă ea peste fața pământului, peste viața noastră de aici chinată din cauza gândurilor rele ce ni le facem despre ea, știind că oamenii de azi aicea vor raiul. Și m'am străduit să arăt, că-l putem dobâdi prin această putere mică

la vedere ca un grăunte de muștar, dar mare prin efectele ei.

Puterea aceasta nu ni se dă de afară, ci se găsește în noi, dela naștere, prin darul lui Dumnezeu. Noi, ca pe un obiect de preț găsit aruncat în cine știe ce unghier al sufletului, să o scoatem la iveală, s'o așezăm la loc de frunte, să o curățim cu ajutorul evangheliei sfinte al harului dumnezeesc, al cugetării, al rugăciunii și al faptelor creștinești, așa cum ne povățuiește biserica. Să n'o credem lucru de Dumineca și sărbători, sau pentru cei proști, sau numai pentru unli, ci putere, care însoțește în fiecare clipă toate bătăile inimii și le face alese, nobile, sfinte, putere care aduce pe Domnul lângă noi cum L-a adus lângă Luca și Cleopa ca să ne însoțească până și gândurile cele mai tainice și să ne bucure ca pe aceia și să ne dea optimismul și curajul lor.

Fle să auziți pururea cuvântul Domnului: „Credința ta te-a dus la fapta asta bună; credința ta te-a mântuit“.

Sfinții apostoli, răscoliți odată suferințele de cuvântul Domnului nostru Isus Hristos, au zis către El: „Dă-ne mai multă credință“, (Luca 17, 5).

Frumoasă cerere! Ne umple inima de bucurie și tot sufletul de-o binefăcătoare lumină! Parcă au exprimat gândul nostru al tuturor. Parcă ne-a zburat și stă gata să ne zboare încă și nouă rugăciunea lor: „Doamne, dă-ne mai multă credință“. Simțim și presimțim, că dacă ar fi pe lume mai multă credință oamenii ar fi mai buni,

Cămine școlare în satele răslețe din Munții Apuseni

Problema aceasta a ridicat-o după războiul dl Ion Clopoșel, ziarist de mare talent, directorul revistei „Societatea de Măine“ și actualmente inspector general administrativ pentru studii în Munții Apuseni. Constatând, prin anchete la fața locului, greutatea de tot felul cu cari au să lupte copiii satelor cu case răslețe pe vârfuri de munți, la mari depărtări, dacă vreau să frecventeze școala, Dsa a preconizat într-o broșură din 1933 („Un program de cultivare a satelor“, Cluj), înființarea pe lângă școli a unor cămine în cari copii să primească hrana și să poată dormi și rămâne în cursul întregii săptămâni.

Ideea o lansase, fără preciziunile datorite sugestiilor vremurilor noastre și pentru un cadru mai general, încă din 1910 Mitropolia din Sibiu, care spunea în circulara Nr. 13528 din 25 Nov.:

„Locuri muntoase, sate răslețe, comunicație grea, depărtări, scurtimea zilei iarna, copiii osteniți și înghețați, nu se pot recreia și n'au răgazul să mănânce ceva.“

Copii neajutorați, de oameni săraci. Puțină mămăligă cu brânză sau caș în vreme dulce, pâine cu mere și cartofi copți în timp de post“.

Toate acestea impun înființarea de „cantine școlare cu dormitor, din motive culturale, naționale și igienice, umanitare și creștinești“.

Ideea nu s'a putut realiza în 1933, cu atât mai puțin în 1910 când ne lipsea factorul de cel mai mare ajutor: statul.

Astăzi însă, când spiritul Statului nostru s'a îndreptat cu toată grija spre protecția și ajutorarea poporului, când problema biologică a rasei și problemele sociale ocupă un loc de frunte în preocupările conducătorii noastre de stat, ideea dlui Ion Clopoșel găsește multă înțelegere și credem că nu va întârzia mult să devină o realitate îmbucurătoare.

Sesizând posibilitățile actuale de înțelegere a problemei din partea Statului, dl Ion Clopoșel a pășit din nou cu ea în arenă prin memorii bine întemeiate, adresate forurilor competente și ziarelor.

Din partea noastră dorim ca realizarea acestui mare deziderat de interes național să aibă loc cât mai în grabă. Intrucât pentru săvârșirea unei astfel de opere va fi necesară contribuția de suflet, de interes, de grije, a tuturor, suntem

siguri că preoțimea noastră va fi și de astădată în frunte.

Iată cum își întemeiază dl Ion Clopoșel propunerea:

„La depărtări de sute de kilometri de centrele urbane, în adâncuri de văi, pe coaste abrupte, pe vârfuri de dealuri, există așezări străvechi de viață umană, „conglomerate“ comunele ce numără uneori chiar 6000 suflete. Astfel e Bistra de lângă Câmpeni, Scărișoara are 5500 suflete. Comuna Avram Iancu 4500, Arada lui Horia 4000, Albacul 4000, Neagra, Vidra și Câmpenii câte 3000 de suflete.“

Mofii, lăsați la propriile și slabele lor puteri, niciodată nu se vor putea reculege. Autoritatea de stat e datoare cu intervențiunile cuvenite, pentru ca Instituțiunile sociale de ocrotire a muncii, de stimulare a energiilor, de creare a posibilităților mai îndestulătoare de trai, de intensificare a învățaturii, de combatere a bolilor, de industrializare agricolă să se introducă în inima acelor bătrâne vetre românești. Printre un concurs organizat de jos în sus, dela oamenii locului însuși, dela comună, plasă, prefectură și Ținut, să nădăjduim că unda binefăcătoare de refacere va cuprinde și acele meleaguri.

O colaborare activă, între autoritățile școlare, sanitare, agricole și muncitorești, se face din primul moment necesară.

Dacă se va creia în fiecare sat răsleț, instituțiunea unică: acea clădire comunală cu 5 compartimente (căminul școlar cu casa de ocrotire), vom avea însuși centrul de iradiație în toate direcțiunile.

Acea instituție va fi pavăza energiei biologice. Va favoriza puterea de prestație intelectuală a copilului... Va îngriji de alimentație, haine, cărți și curățenie. Va fi înzestrată cu atelier de tâmplărie. Va fi adevărata școală de pomicultură, grădinarie, legumărie. Va avea casă de ocrotire cu soră de ocrotire și depozit de medicamente. Va fi căminul de inițiere în cooperatie și experimentări agricole. Serviciul social și Straja Țării vor avea la îndemână cadrul pentru desfășurarea activităților lor legale. Va avea baie pentru sași... Coordonatele ridicării satelor nu sunt numai trei, cum le vede Spiru Haret, ci cu mult mai multe.

Într'un cuvânt clădirea aceea va fi în legătură cu locuitorii și cu statul. Trăsura de unire dintre sat și stat“.

Dumnezeu să ajute la înfiptuirea acestei bune instituții!

Când se va aprinde și va arde flacăra vie cărbunele din noi, — se vor lumina toate cărările gândurilor noastre și însuși gândurile; se vor lumina și încălzi toate vorbele noastre; se vor lumina, încălzi și sfinți toate faptele noastre după chipul cel voit de Dumnezeu.

În voi, în toți, înlăuntrul vostru e credința. Aprindeți dela flacăra Duhului sfânt ori măriți flacăra ei cu suflarea aceluia Duh sfânt ca să vedeți bunătățile Domnului coborând pe pământ. Fiți lucrătorii cuvântului sfânt, nu numai ascultătorii lui; fiți ziditorii împărăției lui Dumnezeu, ca să vă bucurați în veci!

Doamne, varsă din Duhul Tău cel sfânt, varsă cu îmbelșugare peste lume și peste toți ceice sunt în sala aceasta și cu flacăra Lui de viață și cu suflarea lui binecuvântată aprinde viu credința lor, ca să facă roade vrednice de ea și de împărăția ta. Amin.*)

*) Conferință ținută la Universitatea Populară din Sibiu, la 24 Ianuarie 1934.

A scăzut acțiunea bezbojnicilor?
În anii trecuți se desfășurase în țara sovietelor, pe vremea sărbătorilor de Crăciun după vechiul stil, o specială propagandă antireligioasă. În anul curent însă propaganda de Crăciun a slăbit simțitor, ear bisericile dela Moscova și din provincie au fost arhipline. S'au oboșit bezbojnicii? Sau încep a se cuminti?

Nr. 662—1939

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că erezii după Părintele Ioan Capătă din Șona, decedat la 28 Decembrie 1938, în baza §-ului 5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoțesc au primit dela Cassa arhidiecezană din Sibiu, în numerar, fără nici o reținere, ajutorul preoțesc de Lei 40.000.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului Arhiepiscopesc dela 25 Ianuarie 1939.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 377—1939.

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că preotul Romul Criștiu dela parohia Potingani, jud. Hunedoara, în baza §-ului 5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoțesc, a ridicat dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, în numerar fără nici o reținere, ajutorul de înmormântare de Lei 15.000 (Lei cincisprezece mii) după soția sa Elena, decedată la 7 Ianuarie 1939.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului Arhiepiscopesc dela 25 Ianuarie 1939.

Consiliul Arhiepiscopesc

Conferințe preoțesti. În ajunul Duminicii Vameșului și a Fariseului a. c., clerul ortodox din protopopiatul Mercurea s'a întrunit la ședință, condusă de P. C. protopop al Sebeșului, Dr. V. Oană, care în cuvântul de deschidere, arată că în urma sarcinii ce i s'a încredințat, de a conduce sus numitul protopopiat, după trecut la binemeritata odihnă având la activul său o muncă depusă cu cinste și vrednicie pe teren școlar, cultural, pastoral și național în timp de aproape șase decenii.

P. C. Prot. Dr. V. Oana a adresat părintelui protopop pensionat A. Pecurariu cuvintele de mulțumire pentru activitatea desfășurată ca învățător, preot și protopop.

A răspuns profund emoționat venerabilul părinte, că în lunga sa viață a muncit nu numai din datorință, ci mai ales din dragoste sfântă pentru biserică și neam.

Cucernicul părinte Dum. Ciuchendea, administrator al parohiei centrale-Mercurea, a adresat cuvinte de bineventură P. C. S. Dr. V. Oană, noul administrator interimar al acestui protopopiat, precum și cuvinte de vie mulțumire P. C. Sa A. Pecurariu pentru destoinicia cu care a condus protopopiatul și parohia cu așezămintele religioase și pe credincioși la viața cea mântuitoare.

În decursul conferinței s'a discutat chestiunea catehizației în școala primară. Au vorbit mai mulți preoți, sugerând câte ceva nou pentru viața catehetică.

Chestiunea promovării vieții religioase în parohii a fost expusă puțin tot de către păr. președinte.

S'au dat îndrumări de ordin administrativ și s'au comunicat dispozițiile în vederea alegerii de protopop al Mercurei. — Pr. A. Străuț.

Cercul preoțesc Chișcădaga a ținut conferință pastorală în parohia Fornădia, în 11 Decembrie 1938.

În cadrul sfintei liturghii s'au făcut rugăciuni speciale cu ecteniele respective pentru bolnavi și morți.

La priceasnă a predicat Pr. Al. Vâjdea, președintele cercului, tâlcuind Evanghelia zilei, cu cei chemați la cină, și chemând pe credincioși a se apropia de cina mântuitoare la care ne cheamă Mântuitorul.

La sfârșitul sfintei liturghii a luat cuvântul Pr. L. Lazăr din Sulighete, vorbind despre post și rugăciune și arătând însemnătatea acestor puteri tainice.

Urmează conferința Pr. Av. Muntean din Bejan, care vorbește despre ură și răsunare, și relevă păcatele izvorâte din aceste patimi.

Ultimul patim al programului este conferința intimă în cadrul căreia se discută chestiuni de liturgică practică și pastorație. — Pr. L. Lazăr.

Comunicat

Oficiile parohiale, care n'au raportat despre colecta de sărbători, conform Circularii cu Nr. 13.492/938, sunt îndrumate a trimite urgent dare de seamă despre rezultatul colectei.

Consiliul arhiepiscopesc

INFORMAȚIUNI

Universitate populară în Sibiu.

Cursurile acestui așezământ cultural, bine apreciat din anii precedenți, se reîncep în luna curentă și durează până la 30 Martie 1939. Ele se țin în sala Reuniunii culturale a meseriașilor români și în sala Căminului cultural C. F. R., în fiecare zi de Joi, ora 8—9 seara. Întâia prelegere a ținut-o Joi, în 2 Februarie, părintele Ilie Beleuță, profesor la Academia teologică „Andreiană”. Distinsul cunosător al istoriei bisericești a reușit să tâlmăcească, în mod instructiv și atrăgător, subiectul ce și l-a ales: „Starea lumii la venirea lui Iisus Hristos”. În conferința a doua, care se va desfășura tot în sala meseriașilor, va vorbi părintele Ion Beju, profesor la liceul „Gh. Lazăr”, despre: „Suferințe sociale și remedii creștine”. Vor urma apoi cursurile, cu subiecte alese și variate, ținute de d-nii: Const. Cheală, N. Martin, Dr. Mihai Lupaș, Dr. Gh. Preda, I. Marinescu, Gr. Someșan, I. Popa, I. Isacu, Dr. L. Ionaș, Dr. Gh. Theodoru, P. Olaru, și dna Ecaterina Săndulescu profesoară la liceul „Domnița Ileana”. — Despărțământul Sibiu al „Astei” și „Federația corpului didactic” Sibiu, ale căror comitete organizează cursurile amintite, invită onorabilii cetățeni să încurajeze prin prezența lor prețioasă această manifestare creștinească și națională. Intrarea liberă.

Hristos în Rusia. În timpul de două decenii și mai bine, de când nestingherit stăpânește bolșevismul în Rusia, au pătimit moarte de martiri 80—100 de mii de episcopi, preoți și alți creștini, după ce au dat cea mai mare dovadă a fost supusă întâi unor cumplite chinuri. Și totuși, în Rusia actuală se desfășoară o viață întinsă și activă creștinească. Dacă prigonirile au redus numărul bisericilor despolate de averi, în schimb creștinismul, ca putere sufletească, n'a stat nici odată atât de sus ca în zilele noastre. Astăzi viața creștină în Rusia se distinge prin o spiritualitate și o puritate mai mare și mai puternică. Bisericile, câte un scăpat de furia bolșevică, nu pot să cuprindă nici pe departe numărul copleșitor al celor, pe lângă toate persecuțiile păgânești, se mărturisesc credincioși al lui Hristos în orice fel de împrejurări ale Rusiei pravoslavnice.

Măștile contra gazelor. Monitorul Oficial mai nou publică legea pentru procurarea măștii contra gazelor de către toate autoritățile, instituțiile și întreprinderile de stat și particulare.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminică, în 5 Februarie 1939, va predica părintele M. Neagu.

Conferință publică. Seria conferințelor din sala prefecturii județului Sibiu se continuă Duminică, în 5 Februarie 1939, ora 17 (5 seara), când va vorbi dl O. Ghibu, prof. univ. Cluj despre: Progresele școlii românești.

CARTI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știință și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit Nicolae. Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Redactor: prof. Grigorie T. Marcu — Numărul pe Febr. — Martie 1939 cuprinde: I. P. S. Sa D. D. Dr. Nicolae Bălan: Biserica în Renașterea Națională. Prof. univ. Dr. I. Lupaș: Chestiuni de metodă privitoare la lucrări de sinteză istorică. Pr. Dr. N. Terchilă: Elemente de filosofie creștină. Pr. prof. Dr. Gh. I. Ghia: Insinuările unui iezuit. Prof. Dr. N. Neagu:

Eclesiastul (scurte note explicative). Prot. Em. Cioran: Corespondența unui preot din anii 1848 și 1856 — fost și duhovnic militar. Pr. Gh. Secaș: Invățături duhovnicești ale călugărilor Calist și Ignatie, cei numiți Xantopoli. Pr. M. Neagu: Predică la Duminică „Fiului pierdut”. Grigorie T. Marcu: Atitudini: Un detractor al ortodoxiei: Arhimandritul apostat Teodosie Bonteanu. Gr. T. Marcu, Nichifor Todor, Diacon Iosif E. Naghiu, Pr. D. Veștemean și Il. V. F.: Mișcarea literară: Închinare I. P. St. Patriarh Miron cu prilejul împlinirii vârstei de 70 ani. Problema răului la Fericitul Augustin. Schisma între patriarhii Fotie și Ignatie? Invățături bunești și credinciosului Domn al Țării Românești Neagoe Basarab Voevod, către fiul său Teodosie Voevoda. Hristologia. Legea noastră strămoșească și unirea, în lumina istoriei. Theoseleas of the spiritual life. Un manuscris din anul 1419 al Liturghiei Sf. Vasile cel Mare. La picioarele altarului. Gr. T. M.: Cronică: Maramureșul ortodox a fost reasezat întru ale sale. Gr. T. M. și Dr. N. T.: Note și informații.

Ad. Nr. 778/1938 prot.

(3) 3 3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei de clasa I-a Petroșani II, protopopiatul Jiu, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele aferente acestui post sunt:

1. Salarul — întregire dela stat.
2. Venitele stolare obișnuite și nerăscumpărate, sau benevole, — conform hotărârilor consiliului parohial din ședința ținută în 19 Octombrie 1938 și aprobată de adunarea parohială din 6 Noembrie 1938.
3. Locuință și încălzire gratuită, — potrivit aceluiași hotărâri.

Pe lângă documentele prevăzute de regulament și ordonanțele în vigoare concurenții vor anexa și o declarațiune, cu forme legale, în care se obligă să observe întru toate hotărârile cuprinse în punctele 2. și 3. ale prezentului concurs, de care pot lua cunoștință fie la P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc, fie la oficiile: parohial Petroșani și protopopesc Jiu.

Vor fi preferiți reflectanții cari știu bine muzica.

Concurenții vor înainta cererile și documentele cuvenite oficiului protopopesc ortodox român Jiu, — în termenul indicat, și după aceea — cu apropierea prealabilă a protopopului — se vor putea prezenta în parohie pentru a cânta, predica, eventual a sluji și a face cunoștință cu credincioșii săi.

Petroșani, 22 Decembrie 1938.

Ion Duma
protopop

Nr. 615/1938

(2) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante Gurarăului I, parohie de cl. I-a, din protopopiatul Săliște, în baza ord. cons. Nr. 11.100/1938 se publică concurs din oficiu cu termen de 30 de zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Venitele stolare din parohie.
3. Jumătate din sesiunea parohială de 2 jug. 615 st. □.
4. Relut de locuință.
5. Administrează filia Orlat, depărtare de 3½ km de Gurarăului.
6. Cel ales va fi obligat să locuiască în filia Orlat.

Cererile de concurs, însoțite de autorizația P. V. Consiliu arhiepiscopesc și de certificatele de studii, se vor înainta subsemnatului oficiu protopopesc în termenul legal.

Concurenții cu prealabilă incunoștințare a oficiului protopopesc se vor prezenta la biserică, pentru a-i cunoaște poporul. Săliște, la 18 Noembrie 1938.

Dr. Dumitru Borcea
protopop

Nr. 62—1939

(6) 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. a doua Apoldul de sus, din protopopiatul Mercurea, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Locuință în natură.
3. 32 jug. cad. sesiune parohială, arător și fâneață.
4. Lei 500 anual pentru luminat.
5. Venitele stolare uzitate în parohie.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Mercurea, în termenul indicat.

Candidații vor înainta la cererile de concurs și concesiunea dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie. Candidații se vor prezenta, cu în-cuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminică sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Mercurea, 14 Ianuarie 1939.

Oficiul protopopesc ortodox român Mercurea, în înțelegere cu consiliul parohial Vasile Oană
protopop.

(4) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a din Satu-Nou, protopopiatul Brașov, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima reproducere în Tel. Român.

Retribuțiile după acest post sunt:

1. Salar dela stat.
2. Stola uzitată conform regulamentul stabilit de adunarea protopopească pentru parohiile tractului Brașov, aprobat de V. Consiliu Arhiepiscopesc.
3. Sesiune parohială 8 jugăre fâneață și 20 jugăre arător și fâneață, hotărâte a se da din pământul comunei, prin ordinul Ministerului agriculturii și domeniilor, cu Nr. 99.724/1932.

4. Casă parohială, în stare puțin corespunzătoare, cu 3 odăi, fără alte dependințe.

5. Una ferdelă bucate dela fiecare familie și ½ ferdelă dela văduvi.

Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Brașovului, Piața Unirii 1, până la termenul fixat.

Concurenții vor binevoi a se prezenta în parohie, în o Duminică sau sărbătoare, spre a fi ascultați și cunoscuți de enoriași.

Oficiul protopopesc.

Brașov, la 29 Decembrie 1938.

Dr. N. Stinghe
adm. protopresbiterial

Nr. 627/1938

(3) 3—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Șona, din protopopiatul Oltul-Șercaia, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu dependențe.
3. Sesiunea parohială: 3 jugăre cad. fâneață.
4. Venitele stolare, stabilite de adunarea protopopească pentru întreg protopopiatul.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Oltul, în Șercaia jud. Făgăraș, în termenul arătat.

La cererile de concurs se va anexa și concesiunea dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu în-cuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminică sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni. Șercaia, la 9 Ianuarie 1939.

Oficiul protopopesc ortodox român Oltul în înțelegere cu consiliul parohial.

Gheorghe Ivașcu
adm. protopopesc